

'Deze plaat was een schrijfworsteling'

De Morgen - 17 Okt. 2019
Pagina 13

Hij wilde harden in Brussel. Maar als je naar Casco luistert, is Brihang daar jammerlijk in gefaald. 'Ik ben nu volwassen en gezond / Huisje-tuintje / Wandelen met de hond.' Toch zijn huis, haard en hond niet noodzakelijk waar zijn hart sneller van klopt.

De nieuwe plaat getuigt van zo'n fragiele intimiteit dat Brihang en Boudy Verleye voortdurend door elkaar lopen. Hij geeft zich helemaal bloot in nummers als in de vooruitgeschoven single 'Steentje' en 'Binnenkant': "Vanbinnen zo brak mo vanbuiten zo mooi / Ma de binnenkant zie je bijna nooit."

Brihang is een 'beeldend woordkunstenaar' - bij gebrek aan een minder pedante omschrijving. Wie zich écht een beeld wil vormen van de hiphopper Boudy Verleye doet er evenwel goed aan om tegen het eind van dit jaar naar Brussel af te zakken. Daar wurmt hij zijn single-fähige steentje uit zijn schoen in de Ancienne Belgique. Vandaag heeft hij het met ons over zijn nieuwe plaat die hij daar zal voorstellen, en net zo goed als datzelfde steentje tegenwerkte. 'Steentje' verwijst in dat geval ook naar het 150 kilogram wegende stuk beton dat in de clip van voornoemde song aan zijn voeten hangt, terwijl hij uit een magazijn wordt gehaald en eindigt ter hoogte van een rijdende oplegger op de Brusselse ring.

"Leven is van de ene ruimte naar de andere gaan en proberen je daarbij zo min mogelijk te stoten", vertelde de West-Vlaamse rapper ons al eerder. Een motto dat hij leende bij de Franse taalvirtuoos Georges Perec. Dat levensmotto vormt vandaag de rode draad doorheen Casco, waarin Brihang zijn eigen plek onder de zon probeert te houwen.

"Bijna had deze plaat 'De ruimte rondom' geheten", vertelt hij. "Maar dat leek me te evident, omdat het alwéér een referentie is aan Perec. Vooral omdat Alex Deforce (dichter-kunstenaar, en een van zijn Brusselse maatjes, GVA) diens teksten inlas op de plaat. Dat deed hij op zijn gsm onder de lakens. Je hoort zijn gsm zelfs af en toe gaan terwijl hij iets voorleest. (lacht) Ik vond die demo zo goed en écht dat het op de plaat is beland."

"Ook dát is 'casco', hè. Ik kende dat woord niet eens, tot ik zelf een huis wilde kopen. We vonden een kleine studio in Schaarbeek - veel kleiner dan we in gedachten hadden, maar tenminste betaalbaar in Brussel. Een casco-appartement. Ik vond het meteen een goede titel, omdat het aangeeft dat het nog onaf is, je je eigen wereld zelf kunt inrichten, en er nog oneffenheden zijn. Heel herkenbaar in mijn eigen werk." (lacht)

Hoe alledaagser de dingen of de plaatsen die hij observeerde, des te intenser werd zijn blik, werd over diezelfde Perec gezegd. "Dat voel ik ook zo aan", zegt Verleye. "Ik observeer de politiek of de onderkant van de maatschappij niet, omdat ik er zo weinig vat op heb. Zo weinig over weet, ook. Ik ben meer begaan met de 'Kleine dagen', waar ik een song over schreef, en Bernard Dewulf voordien ook een boek. Ik heb dat nog altijd niet gelezen, trouwens. Dat blijft een te grote confrontatie met mijn dyslexie. Zelfs de krant lezen is een hindernis. Mijn vriendin leest vaak artikels voor, wanneer die te lang zijn en ik niet eens de fut heb om eraan te beginnen."

Kleiduifschutter

Ondanks zijn dyslexie werkte Brihang zich na zijn finaleplaats in De nieuwe lichtung op Studio Brussel (2014) toch op als een van de meest begenadigde schrijvers in de hiphop. Al was het maar omdat zijn stijl helemaal haaks staat op de gangbare raps. Ook Perec streefde ernaar zoveel mogelijk te variëren in genre, stijl en vorm, opdat hij nooit het risico zou lopen zichzelf te herhalen. Perec vergeleek zichzelf wel eens met een boer, die verschillende akkers bewerkt en die met dezelfde handelingen toch steeds weer een ander gewas tot bloei brengt. Daar kan Verleye zich wel in vinden.

Net als in de uitspraak van Bert Moerman, schrijver van Niet dat het iets uitmaakt, die eerder over Brihang zei: "Boudy gooit als een volleerde kleiduifschutter wat woorden in de lucht en knalt ze vervolgens één voor één af met zijn karabijn. Ik weet niet hoe lang hij doet over de gemiddelde songtekst, maar ze klinken als een bedachtzame stream of consciousness."

Verleye lacht even verlegen. "Ik kan niet werken zonder muziek of ritme. Die vibe bepaalt alles wat ik schrijf. Een song als 'Steentje' kwam er héél snel, omdat ik ontroerd werd door de muziek. Maar ik heb vaak een aangever nodig. Ik maak ook soms zelf de beats, en ik doe de productie van de nummers, maar nu heb ik een paar beatmakers en muzikanten uitgenodigd op Casco. Al was het maar omdat ik geen noten kan lezen. Ook al niet!

"Met teksten schrijven heb ik het wel makkelijker dan diezelfde woorden te moeten lezen. Al was deze plaat net zo goed een moeilijke schrijfworsteling. Ik huurde een ruimte aan de rand van Brussel, om te schrijven. Thuis zitten deed me te vaak denken aan studeren voor examens."

In 'Binnenkant' zegt hij "ik voel me niet alleen want ik ben met Lisette en Stefan". Voor de onvermoede lezer: wij hoorden per toeval een verwijzing naar de donkerste song van Spinvis, waarin die twee namen de hoofdrol spelen. Twee geliefden die door het lot zijn samengebracht, maar eigenlijk niet bij elkaar passen. Ze lijken meer tot elkaar veroordeeld. Lisettes levensverhaal heeft zelfs veel weg van een kroniek van een aangekondigde zelfmoord. Tot dan dolen beiden in eenzelfde richting.

"Die zoektocht van twee mensen op de dool die een relatie willen aangaan, dat ervaar ik soms ook", zegt Verleye ons schoorvoetend. "In 'Avenue Deschanel' spreek ik ook over die twijfel. Inca en ik zijn al zes jaar samen, maar we weten ook niet of het voor eeuwig zo kan zijn. Maar ik dénk en hoop van wel hoor!" (lacht)

Casco is net verschenen bij Fake.

GUNTER VAN ASSCHE

Copyright © 2019 De Persgroep Publishing. Alle rechten voorbehouden